

Moderació sense claudicació

Com ja acostuma a passar al Parlament de Catalunya, el debat de política general ha servit perquè Jordi Pujol expliqués, en un llarg i desordenat discurs, els grans trets que inspiraran l'actuació de l'Executiu de la Generalitat.

També ha servit perquè els portaveus de l'oposició exposessin les crítiques a la política de govern de CiU, i que de menys a més dures han correpost en aquest debat a Jorge Fernández Díaz —grup Popular—, Antoni Fernández Ribó —grup Mixt—, Raimon Obiols —grup socialista— i Rafael Ribó —grup d'Iniciativa per Catalunya.

El tercer capítol del debat és el de les resolucions. Divendres passat només van aprovar-se les set resolucions presentades pel grup de CiU. Pujol ja havia insinuat que el seu grup només votaria les seves pròpies resolucions. Això, i el fet que la Mesa no acceptés a votació el text d'una resolució presentada per IC, instant al govern de la Generalitat i al govern central de l'estat a conservar el caràcter públic de l'empresa La Maquinista Terrestre y Marítima, va provocar que els altres grups retiressin les seves propostes de resolució i que a l'hora de les votacions no s'aixequessin del seu escó. Una mena de boicot inesperat.

La primera de les propostes aprovades pel Parlament —només amb els 67 vots de CiU— parla de donar el «màxim suport a la ciutat de Barcelona per a l'organització dels Jocs de 1992». Va lligada a dues altres propostes aprovades. Una, l'«aprofundiment en la tasca de modernització del país de cara al 1993 (entrada en vigor de l'Acta Única Europea)» i l'altra, «suport a la política de la Generalitat per al reequilibri territorial».

Conjuntament, les tres propostes anteriors configuren la visió de globalitat que Pujol vol donar a la seva política. És una visió que no és nova i ja li ve de lluny, des d'aquells anys en què —Pujol mateix ho explica— va aprendre que Catalunya és la plana i és també la Pica d'Estats. Ara, segons Pujol, Catalunya té la sort de tenir una gran capital —Barcelona— i també un gran país darrere, un país gran, per molt que en extensió sigui petit.

La quarta resolució aprovada pel Parlament en el debat de política general tractava de les «negociacions amb el govern central per a resoldre els problemes dels serveis de correus i Te-

Els dies 5, 6 i 7 d'octubre va celebrar-se al Parlament de Catalunya el debat de política general, que acabà amb l'aprovació de les set resolucions del grup de CiU, votades en solitari per la majoria convergent.

Josep M. Pasqual

Projecció exterior, qüestió d'espera segons CiU.

lefònica». Sense comentaris. La cinquena resolució, la del «suport a la política de defensa del medi ambient, que caldrà intensificar».

La sisena resolució aprovada és la de les «negociacions amb Madrid per la instauració del model policial de tres nivells (local, autonòmic i estatal) planejat el 1985». La qüestió de la Policia Autonòmica, el govern de la Generalitat mai no ha decidit prendre-se-la com una necessitat bàsica per a la nacionalització del país, però ja en les darreres eleccions, el tema policial va guanyar protagonisme entre els aspectes programàtics dels partits. Això, sumat al fet que els sindicats de la Policia Autonòmica amenacen de fer públic el que ells qualifiquen de «desastrosa actuació» per part de la Direcció General de Seguretat Ciutadana, i sumat a l'impuls a la Policia de Catalunya que ha anunciat en diverses ocasions el nou conseller de Governació, Josep Gomis, situen el tema de la Po-

licia Autonòmica-Mossos d'Esquadra com un dels terrenys més clars per on pot avançar la política de negociació amb Madrid.

La setena resolució tractava del «suport i impuls a la política de projecció exterior, amb l'objectiu d'enfortir la identitat nacional de Catalunya». En aquest sentit, fa pocs dies, un alt dirigent de Convergència i Unió assegurava que pel camí de la desaparició progressiva de fronteres per on va Europa, si Catalunya sabés donar a conèixer la

seva identitat a l'exterior, la resta només seria qüestió d'esperar entre deu i vint anys més. «Llàstima —afegia— que aquests anys en la història d'un país no són gaire, però en la història d'una generació són molt, i no sé si sabem esperar».

Aquesta espera és la que vol inculcar Pujol a tothom. El president de la Generalitat no veu clar per a Catalunya un altre camí que el del pacte i la negociació per anar avançant. Pujol no creu, ara i aquí, ni en un Ghandi, ni en un altre «sis d'octubre», només creu en el diàleg, que a més vol moderat i no claudicant. Això és el més essencial que es desprèn del discurs pujolista d'avui: negociar per avançar, amb moderació en la forma, però sense claudicacions en els continguts. I una negociació que, a més, ha de conduir-la ell —sempre recorda que les urnes li han donat la majoria absoluta— i que, en cap cas, pot trencar la convivència entre els ciutadans del país. □